

2017/2

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Kresby a fotografie Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

<i>Obr. 1. Horoskop - Beran</i>	<i>obálka, str.1</i>
<i>Obr. 2. Horoskop - Býk</i>	<i>obálka, str.2</i>
<i>Obr. 3. Civilizace po našem</i>	<i>str.5</i>
<i>Obr. 4. Jarní drůbež</i>	<i>str.14</i>
<i>Obr. 5. Dívka s motýlem</i>	<i>str.19</i>

Obsah

Obsah	1
Jak to souvisí? (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>)	2
Civilizace (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>)	5
Blahopřání	6
Anketa v brněnské Unitarii	6
Naše civilizace a Apokalypsa (<i>Ing. Pavel Sedlák</i>)	8
Civilizace (<i>Eva Švecová</i>)	10
O kohoutkovi a slepičce (<i>ThMgr. Milan Klapetek</i>)	11
Stejný a jiný (<i>Bc. Daniel Novotný</i>)	14
I kohout nás může poučit (<i>Eva Švecová</i>)	16
Pozor! Jako houba (<i>Eva Švecová</i>)	17
Takto se kdysi vyznávala láska	18
Meditace o různosti (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>)	20

Jak to souvisí?

To je ale zase téma, prý “civilizace“, jako by jí všude kolem nás i v nás nebylo dost a k tomu ještě do jarního Poutníka, který vychází na Velikonoce! Jak to spolu souvisí a zda vůbec nějak? Civilizace a Velikonoce jsou přece dva nesourodé pojmy. Ale kdepak, přece jsme si už skoro od února mohli povšimnout zajíčků, kuřátek a jiné drůbeže, beránek, kůzlátek a jiných “symbolů jara“ čokoládových, plastových, plyšových, inu široký výběr, ani už nevím jakých, bez nichž by nenastalo ani “civilizované jaro“ ani ty “pravé veselé Velikonoce“ a tak mi připadá, že souvislost pouze takto pojaté “civilizace“, totiž jen a jen bezduše konzumní a velikonoc, tedy období, kterému stále ještě v názvu zůstalo, vzdor veškeré gramatické logice, velké V, je asi taková jako srážka lokomotivy s rozkvetlou jabloní. Ona jabloň dostane zabrat a snad se už ani nevzpamatuje, lokomotiva jede dál, ale na chvíli je obsypaná něžnými květy, které jistě brzo uvadnou. Povrchně chápaná civilizace se také jaksí mimoděk ozdobí atributy jara, ty uvadnou, skončí v popelnici a civilizace jede dál. Je přece třeba už myslet na dovolenou a na vánoce!

A přece Velikonocům i dnes zůstalo velké V, i když některé “Velikonoce“ už dávno ani netuší, kde to velké písmeno vzaly a proč je mají mít, když přece “vánoce“ se píší s malým v. Možná se o tom dočteme na internetu, jistě různé církve mají pro tuto “podivnost“ svoje vysvětlení. Přiznám se, že jsem je nečetla. Něco by o tom mohlo být v bibli, uvažuji. Jen vzácně ji někdo čte celou naráz, někteří se k ní občas spíš obracují či vracejí. Někdy třeba, když něco nevědí, co je tak nějak pro ně Tajemstvím nebo co jim připomíná Něco podstatného, ale při tom třeba záhadného. Aha, vzpomínám, jsou tam popisovány čtyřmi různými a přece podobnými způsoby tři velké noci: jedna noc, v níž je vzpomínáno narození, jedna noc a den s popisem oběti a následné smrti a další noci v hrobě, v němž nastalo Vzkříšení. Tak tedy pro tu naději, že „všechno tady spěje k nějakému velkému V: Vzkříšení, Vítězství, Vědomí? a má to všechno smysl“, tak pro tu naději si velikonoční Veliká noc zaslouží velké V. A vůbec - mám dojem, že všechno pro člověka důležité je vlastně tak nějak křehké, nenápadné a děje se vlastně “v skrytu“, tedy “v noci“. Není to zvláštností jenom křesťanství, také jiná velká náboženství tento prvek mají. Např. na svůj jarní svátek Pesach si židé připomínají, že mnohé, pro jejich víru podstatné se odehrálo v noci, dokonce o půlnoci. Inu, taková posvátná skrytost připomíná tajemství a je něčím velice prospěšným člověku a životu, právě tak jako zjevnost a jasnost

dne. Obě stránky života k sobě patří, tak jako obě části znaku Jana Amose Komenského. Na jeho pečeti se růže obrací k noční hvězdné obloze a k Měsíci a rozkvetlá slunečnice pozvedá své květenství ke Slunci. Je známo, že v našem znaku máme právě onu denní světlou polovinu se slunečnicemi, ta noční, temná není v našem znaku znázorněna. Vyznáváme tím snad, že ta “temná“ stránka života je nezobrazitelným Tajemstvím, které nelze nikterak uchopit, pouze chovat v úctě a že je zcela jiného řádu člověku vzdálené, s lidským smýšlením a jednáním zcela nesusouvisející? Nebo, že se k Němu člověk může svým životem přibližovat, neboť Ono je člověku blízko, vlastně stále v něm, jako jeho neviditelná stránka, přítomno? Uvědomme si, že obě tyto cesty existují ve společenství, které má ve znaku štít se symboly vyloženě “denní“ podoby světa.

Také naše současná civilizace je vyloženě na straně “denní“, světlé, pokud možno neproblematické možnosti žití. Mnohá reklama nás o tom přesvědčuje „když si koupíte u nás to a to, bude váš problém snadno a lehce vyřešen“ Možná a snad, může se to stát, že skutečně na nějaký čas vyřešen bude, vždyť je mnoho užitečných produktů. Také chodíte nakupovat, že ano? Ale také si třeba zkratkovitě a ve spěchu typickém pro “naši civilizaci“ představíte pod pojmem “naše civilizace“ supermarkety, reklamy, plné kontejnery, plno odpadků, velkou rychlost kde koho, kde čeho, mnoho všeho možného, všude všech plno a zoufale málo času?

Tak to je civilizace špatně chápaná a špatně užívaná. Má ona totiž ten nedostatek, že na rozdíl od všemožných produktů, které ve velkém chrli, k nimž téměř nikdy nesmí chybět návod, neboť to je předpis, tak k samotné civilizaci návod k použití citelně chybí. To víte, není totiž žádný předpis, dle něhož by k ní ten návod měl být viditelně přiložen. Tak se snadno stane, že ji užíváme nesprávně: moc nakupujeme, pak plýtváme, moc jíme, pijeme, kouříme, sledujeme novinky, reklamy, necháme se ovlivňovat informacemi všeho druhu, necháváme na sebe působit kde co a kde koho a ještě se po dalším sháníme, nic nám nesmí uniknout, proto stále spotřebováváme, surfujeme, “mobilujeme“, “televizujeme“ ... Nejhorší na tom je, že až toho všeho nabudeme, tak to už máme: doma, na pracovišti, kolem sebe a co nejhoršího, také v hlavě. a tam všude to leží a zůstává, sedá na to prach a my už ani neřešíme, jak se toho zbavit. a když už o to všechno doslova zakopáváme a jednou nutně musíme začít řešit „kam s tím“, tak se ani neptáme, „**PROČ** jsme se tak za tím honili a **CO** nám to vlastně přineslo a kolik času svého života jsme tím ztratili“. Na všechno takové ptaní a zastavení se, tedy

velmi užitečné sebezastavení, nemáme vůbec čas. Vždyť je třeba spěchat rychleji, častěji a více. Pak na to všechno nadáváme a jak by ne, když přece jasně “víme“, že nám to jiní, ti zlí a špatní naschvál nastražili, zavinili, na nás se domluvili Maličkosti jsme si nevšimli, že nás nikdo k ničemu nenutil a ač se nám to zdálo nemožné, po celou dobu jsme měli volbu co ano a co ne a mohli jsme si vybrat.

Dokonce, kdybychom se jen někdy trochu zastavili, zamysleli, rozhlédli, mohli jsme objevit, třeba nečekaně, i návod k použití civilizace. Jak to? Svrchu bylo přece řečeno, že takový neexistuje. Ale ano, dokonce existoval snad od nepaměti, jenže je tak starý, k té naší konkrétní civilizaci není nikde přiložen, nenachází se prostě aktuálně v balení. Byl však nedílnou součástí všech civilizací a byl dodržován, pokud ony měly vzestup nebo alespoň dlouhá období poněkud úspěšného trvání, přežití. Byl totiž k přežití civilizace bezpodmínečně nutný. Civilizace, která takový návod k použití ztratila, prodala nebo na něj nějak pozapomněla, neměla, jak nás dějiny učí, budoucnost a zpravidla již také zanikla. a to bez ohledu na svoji technickou a dokonce i intelektuální vyspělost. Kde jsou ty návody k použití civilizace? Jsou to mravní kodexy nejruznějších náboženství, totiž jejich nejvnitřnějšího jádra. To bylo však často samotnými příslušníky těchto náboženských systémů nepochopeno nebo bráno pouze formálně a upřednostňována spíš efektní světská stránka toho, kterého náboženství. Návod k moudrému použití vlastní civilizace nebyl tak doceněn jako návod k jejímu přežití i návod ke smysluplnému životu jednotlivců. Zlatá střední cesta, střídmost v nejširším slova smyslu, umírněnost, skromnost, nezištnost, přejícnost, ... za mnohé další dobré vlastnosti doporučované v návodech: např. sebeovládání.

Aha, s takovými zásadami je najednou nějak lépe v civilizaci. Lze si vybrat, zpomalit, něco “co mají přece ostatní“ nemuset mít nebo to nemuset mít právě to nejnovější. Najednou může být více času i více místa třeba pro otázky typu **PROČ**. Dokonce i odpovědi mohou přicházet dávat smysl a s tím i vděčnost. Ano, přesně tak, vděčnost za civilizaci, za její vymoženosti, které nemusím všechny mít, za možnosti volby způsobu života, za její nabídky informací, z nichž si mohu vybírat. Vděčnost za její existenci, která je křehká a není samozřejmostí a potřebuje i moji snahu o porozumění a mír. Vděčnost za slunnou, viditelnou stránku života, ale také za Tajemství a moudrost Toho, co nevidíme a nechápeme nebo ještě ani netušíme, že může být.

Články i anketa v tomto čísle Poutníka jsou tedy věnovány především zamyšlení nad naší současnou civilizací. Co nám dala a co nám

vzala? Je pro nás dobrá nebo nám přináší spíš zápory? Odpovídám si na tyto otázky tak, že naše civilizace má naději být přínosná, pokud od ní neztratíme návod k moudrému používání, což se týká rozhodnutí našeho denního života.

Tak hodně naděje i odvahy do jara přeje nám všem

Jarmila

Jarmila Plotěná

CIVILIZACE

Světlem vládne velká dáma,
o všem rozhoduje sama.

Její předchůdkyně krásné,
nevěděly co je jasné.

Jako ona blaze žily,
že mají meze, netušily.
Myslely, že není hranic,
pak jim z toho bylo na nic.

Tak už tolik nespěchejme,
ke střídmosti raděj spějme,
všeho s mírou užívejme.

A že jsou ty meze růstu,
dopřejme si občas půstu.

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v dubnu a v květnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 7.4. Pavel Padalík
- 10.4. Vladimír Sedláček
- 16.4. Miloš Kamenický

- 6.5. RNDr. Milada Škárová
- 12.5. Marek Zalubil
- 17.5. Jiří Pořízka
- 19.5. Vladimír Ventruba
- 22.5. Jaromír Čada
- 24.5. Stanislav Sychra

Anketa v brněnské Unitarii

Záznam poskytnutého názoru a odpovědi na otázku ankety položené návštěvníkům Unitárie, která zní:

„Civilizace – co Vám (Tobě) vzala (bere) a co Vám (Ti) dala (dává)?“

Ivo Koukol

Pokud se zabýváme historií a zajímá nás, jak se jednotlivé civilizace stavěly, rostly a upadaly, zjistíme, že každý typ civilizace měl nastavena jistá pravidla. Pravidla světská, duchovní, kulturní a postoj k “hendikepovaným“ lidem, bezpečnosti a etické normy společnosti.

- 1) V předkřesťanských dobách byla situace složitá. Vzhledem k tomu, že jednotlivé civilizace (Řekové, Mayové atd) vedli boj mnohdy o holé přežití.
- 2) Křesťanská kultura byla a je založena na pomoci spolubližnímu, ale při respektování hierarchie ve společnosti. Křesťanské organ

izace vždy poskytovaly základní pomoc potřebným lidem a hlavně vzdělání.

- 3) Poprvé v novodobých dějinách naší civilizace přinesl sociální politiku Otto von Bismark v Německu.
- 4) V období komunistické totality byl v socialistickém Československu vytvořen systém postavený na ateismu. Životní úroveň byla nízká, chodit do práce bylo povinné, a tudíž stát musel zajistit práci všem.
- 5) Po roce 1989 byl v Československé republice nastaven tržně ekonomický model hospodářství, který zásadně akceptoval silný sociální aspekt, svobodu náboženství, svobodu pohybu (cestování) atd.
- 6) Docházelo k zásadním strukturálním změnám všech odvětví, ale trh práce překvapivě tento problém zvládal. Byl vybudován záchranný systém.
- 7) Naše civilizace vstoupila do Evropské unie. Společnost postupně přijala sociálně-konzumně-spotřební životní styl, který financuje neodpovědným deficitním hospodařením (dluhem). Hospodářství a politika země musí vydělat na sociální politiku a funkční záchrannou síť.
- 8) Naše civilizace neakceptuje základní zásadu, že stát a to stabilní stát a naše společnost lidí svobodných nemůže přijmout tezi, že lze dlouhodobě žít na dluh a neposkytovat protiplnění za poskytnuté výhody. Pokud civilizace, a to i naše, podlehne omylu, bude následovat ekonomický, ale hlavně morální rozklad. Všichni jedinci naší (mé) civilizace by měli pochopit a akceptovat, že nemůže být vydáváno více zdrojů, než je civilizací generováno. Nutno omezit spotřebu.
- 9) To, že je civilizace posthumanizována znamená, že je ochotna legalizovat civilizačně devastující a nepřijatelné jevy, což mimo jiné může zapříčinit ztrátu identity.
- 10) V naší civilizaci se hovoří ve veřejném mínění o nespokojenosti a chudobě.
- 11) My jsme z generace, ve které auto neměla téměř žádná rodina, ale cítili jsme se bohatí, v socialismu “jsme přece nebyli chudí“?

Závěr:

Mnoho lidí nyní žije z veřejných peněz, bez seberealizace a to i pracovní. Nyní máme svobodu, dostatek potravin a levných a to vždy a co dál?

Božena Jančíková

Tím, že všichni měli práci (téměř), bylo eliminováno mnoho negativního, které přináší nedostatek peněz (exekuce, bezdomovci, více sociálních dávek pro nepracující (více těch, co nechtějí pracovat a využívají záchranné soc. sítě), kriminalita, ti, co nemají dostatek na výchovu dětí.

Tím, že vládla komunistická totalita, byl zde režim, který zabezpečil (téměř) každému živobytí (sociální jistoty), včetně zdravotnictví na nízké úrovni. Ale byly uzavřeny hranice a byl velmi omezen soukromý život, cestovní ruch, omezení dobrovolných aktivit pro rozvoj společnosti, omezena svoboda v oblasti podnikání, rozvoje osobnosti, direktivity.

Vzhledem k tomu, že naše civilizace prošla a prochází dalšími stádii vývoje, může dosti obyvatel (spíše z řad starší generace) posoudit, kam civilizace spěje:

1. mnoho svobody škodí
2. na první místo se dostává fenomén "peníze", ale to bylo i za socialismu
3. kvalita projevů člověka (chování se k ostatním) je nízká, vládnoucí materialismus je třeba přehodnotit na oblast duchovna a jeho rozvoj
4. nedopustit ovládnutí lidí církví

Závěr:

Civilizace dala zhoršení podmínek života (ovzduší, voda, nehospodárnost s dary přírody, ubírání životního prostoru), ale také rozvoj v různých oblastech života (věda, výzkum, hospodářství ...), dostatek potravin, volnost, svobodu

Civilizace vzala klid, svobodu, čistotu životního prostředí, lesy a kvalitu lidských vztahů.

Pavel Sedlák

Naše civilizace a Apokalypsa

Existuje jistě tisíc a jedna věcí, za kterou můžeme "civilizaci" kritizovat. Civilizace je však v určitém slova smyslu pozitivní pojem, znamená, jak daleko jsme došli, jak jsme schopni se zorganizovat, jakou hloubku znalostí, vzdělání, jakou hloubku ducha jsme dosáhli. Také jak zacházíme se starými a nemocnými, jak zacházíme se svými životy, s životy svých bližních, s přírodou kolem nás a v nás.

Je snadné hovořit o návratu k přírodě, o odvrácení se od přetech-
nizované civilizace, od honby za nesmysly, od davové hypnózy, vnucu-

jící nesmyslný životní styl, od honby za nepodstatnými věcmi. Ano, to je odvrácená stránka civilizace. Ale jak na tom byly přírodní společnosti? Pokud by nám někdo řekl, že máme nechat staré nebo nemocné jedince zemřít bez pomoci, asi by se nám to příliš nelíbilo. Přírodní lidé zase nebudou chápat proč se snažit za každou cenu o pár let prodloužit utrpení smrtelně nemocných, jak se bohužel někdy děje v našich nemocnicích, a nebo větší extrém, řešení populační "nadprodukce" pomocí lidožroutství. Obávám se však, že ani lidožrouti by nechápali, jaký smysl má usmazit celé město pomocí jaderné bomby, když nebohé radioaktivní oběti pak nemůžete sníst.

Asi bychom mohli uvádět mnohé příklady a protipříklady, aniž bychom se dobrali jednoznačného výsledku. Na jednu stranu naše objevy vedou nebo mohou vést k nebyvalému rozkvětu a blahobytu, na druhou stranu v něčem připomínají otvírání pandoriných skříněk. Během posledních 200 let udělala planetární civilizace ve vědě, technice, poznání, v rozvoji intelektu obrovský skok dopředu. Dosud to pokračuje a zdá se, že nevíme co s tím.

Zdá se, jako by lidstvo procházelo obdobím, které předpovídá v Apokalypse evangelista Jan. Například "hvězdu jménem pelyněk" můžeme spojit s černobýlskou jadernou havárií. Černobýl totiž totiž v češtině i v ukrajinštině označuje "pelyněk černobýl". Sice patříme k blahobytné části lidstva, když se však podíváme, jak naše společnost trpí drogami, jak plýtváme, jak strašné utrpení způsobujeme přírodě a méně vyvinutým částem světa, jak masivně jsou dnes rozšířené psychické problémy, zjišťujeme, že paralela současné doby s Janovou apokalypsou dává smysl.

Nemusíme a vlastně ani nemůžeme Janovu proroctví "věřit", jeho bohatý kryptický jazyk jistě dovoluje promítnout si do něj leccos. Avšak současný prudce se zrychlující tok dějin je faktem, který můžeme sotva popřít. Jestliže bychom hodnotili civilizaci podle nejpokročilejší technologie, tak historii zhruba dělíme na dobu kamennou, pak bronzovou, pak železnou. Podle takové logiky jsme během posledních 200 let prošli dobou parních strojů, elektromagnetických strojů a spalovacích motorů, elektronek, jaderné technologie, letectví a kosmonautiky, polovodičové elektroniky, dnes procházíme dobou počítačů, genetických technologií, nanotechnologií a dokonce kvantových technologií.

Současný prudký civilizační skok pochopitelně přináší značný společenský pohyb, spojený s celkovou nejistotou a nestabilitou. Intelektuální a technologický vývoj lidstva neúprosně nastavuje zrcadlo naší etic-

ké a duchovní nedostatečnosti. Jestli současná doba něco potřebuje, je to střídmost, duchovní práce na sobě, vedoucí ke zklidnění sebe a svého okolí, šíření morálních a duchovních hodnot.

Eva Švecová

Civilizace

Z energetického tunelu se vynořila obrovská koule. Byla to Civilizace planety Země, na níž právě dovršila dílo zkázy. Jakmile se vysoukala, nebyl na ni zrovna veselý pohled. Celá začerněná a zachmuřená, jednu nožku zakrnělou, druhou zase naopak vyvinutou až příliš, vydala se silně kulhající, na pochod k veliteli galaktických civilizací.

Ten již netrpělivě očekával její příchod a byl zvědav, kterak dosáhla toho, že v poměrně krátké době dokázala poničit planetu. Když ji konečně spatřil, bylo mu vše jasné.

„Kolikrát vám mám připomínat, že správná civilizace se má opírat o dva sloupy. První je materiální, viditelný, pochází přímo z planety, lidé mají hmotu rozumem poznávat, řídit a přispívat tak k vysokým poznáním, co vše se dá z ní udělat v jejich prospěch.

Druhý sloup je stavěn na základě neviditelného duchovna. Lidé mají pochopit, že vše ovládá Duch, který je ve všem a mají se s ním naučit žít, tak, jak to bylo kdysi v zárodku civilizace. Tak by se nestalo, že lidé nevyzrálí v lásce dostanou do ruk hmotné nebezpečné vynálezy.“

„Vím,“ špitla nesměle Civilizace, „ale lidé si nechtěli dát říci. Příliš je oslepily materiální výtoby, a nechtěli se zdržovat nějakými neviditelnými duchovními základy, nebo zákony. Natahovali příliš chtivě ruce po ovoci stromu poznání. Nemohla jsem je ubrzdit.“

„Chápu,“ pravil již smířlivěji velitel „lidé dostali od Nejvyššího z Nejvyšších svobodnou vůli, nemohla jsi nějak násilně působit, „ale přesto jsi se mohla pokusit alespoň zmírnit rychlý růst civilizace materiální a počkat, až lidé zatouží po něčem vyšším, vždyť sami občas touží po nějakém spravedlivém řádu, který si však sami sobě bez znalosti zákonů duchovních nemohou dát. Jenom uvaž, kdyby brali v úvahu alespoň Desatero, dané Nejvyšším z Nejvyšších, bylo by vše na planetě Zemi zcela jiné“ a důrazně ji napomenul.

„Bylo to pro mne příliš těžké,“ odvážila se k větší důvěrnosti Civilizace. „Snažila jsem se. I duchovní svět občas zapůsobil tak, aby alespoň někteří jedinci mající schopnost vnímat, mohli podávat svědectví o něčem jiném nežli o hmotě, ale lidstvo jako celek neuspělo.“

Brzdila jsem některé odvážné výzkumy a pokusy, jak jen jsem mohla, ale lidé byli silnější. Mrzí mne to."

„Planeta Země je pro řízení pro civilizování velmi obtížná. Její obyvatelé se pohybují mezi nejvyšším stupněm zla až k možnosti vysokého stupně lásky. Je to záměr Nejvyššího z Nejvyšších, protože duším vítězně proslým tímto těžkým životním bojem, aniž by ztratily lásku a ochránily se nenávisti, je možno svěřit závažnější úkoly v Tvorbě.

Na jiných planetách jsou možnosti pádu i růstu vymezeny, od-do. Chtějí-li dosáhnout vysokých stupňů pro duchovní říši, musí projít nesnadnou planetou Země.

Bude proto nejrozumnější, předám-li tě do rukou Nejvyššího z Nejvyšších, který tě rozloží a tvé částice pošle jako základní semínka na novou, začínající, jednodušší planetu. Přeji ti hodně úspěchů" ukončil proslov velitel.

Civilizace si s hlubokým povzdechem umínila, že bude pilně dbát na rovnoměrný růst obou nohou, a oddala se do Jeho vůle.

Milan Klapetek:

O kohoutkovi a slepičce

Tato pohádka v sobě má něco neodolatelného. Její refrén se mně vryl tak silně do mysli, že kdykoliv je něco někde "na dvoře", vždy se mi vybaví ono ne příliš nadějně dopovězení: „Nožky má nahoře". Zvláště u kohoutka je ovšem tato poloha vysloveně na pováženou. Ale jak k tomu došlo? Jak jistě víte, kohoutkovi zaskočilo sousto, přesněji zrno. To samozřejmě nemusí znamenat, že by se málem udávil z hltavosti, i když pohádka, tuším, něco podobného naznačuje. Sousto může zaskočit i člověku, který jí zvolna a pomalu a každé sousto třicetkrát žvýknutím zpracuje, jak to dělají a radí lidé, kteří nikdy nebyli na vojně. Slepička je ve chvíli ohrožení kohoutkova života vržena do situace, kdy musí zároveň organizovat i provádět záchranné a oživovací práce. První nápad je znamenitý - trocha vody, která by vzpříčené zrnko spláchla! Potůček bublá nedaleko, není tedy nic snazšího než ho v této nouzi o zcela bezvýznamné kvantum potoční vody poprosit. Jenže! Jenže potůček nedá ani kapičku vodičky jen tak. Chce, aby slepička donesla od louky šáteček. Slepička, jak je tak ještě v běhu, zatočí na louku a opět prosí. Leč ani louka nechce nic dát jen tak, a slepička musí běžet dále a zase dále, a stále dojímá tím pochmurným: „leží tam na dvoře, nožky má nahoře,

bojím se, bojím, že umře". Běhá a běhá – a všechno, co se snaží prosbat, dojmout, po ní chce jako protislužbu něco dalšího. Je to pravé absurdní drama, jaké by nenapsal ani Ionesco, je to látka utkaná skoro ze stejných nití, jaké tvoří osnovu řeckých tragédií. Problém prostě v procesu řešení narůstá. Pokud pohádka nakonec dobře končí, je to jen proto, aby z toho chudinky děti nedostaly psotník. Nakonec se tedy proti vší naznačené stereotypní logice musí najít něco, co je slepičce ochotno pomoci bez další protislužby. Ta to potom všechno v obráceném pořadí oběhne, a když to vůbec všechno unese a nic nepoplete, je kohoutek slavně zachráněn.

Je nemnoho pohádek, do kterých člověk v tak úsporné zkratce vyjádřil své nejranější dojmy z civilizace, kterou na sebe ušil, aby si usnadnil život. Dokud člověk "žil ve skalním doupěti a podobal se zvířeti", jak se zpívá v méně známých slokách Písňe práce, byl jeho život velmi jednoduchý. Když něco potřeboval, šel a utrhl si to. Civilizace touto primitivností pěkně zamotala. Aby mohl obdělat pole, musel se nejprve postarat o to, aby bylo uznáno, odkud pokud je to jeho. Předtím si ovšem musel opatřit nástroje, které nemohl jít shánět s holýma rukama. Nejprve si někde musel opatřit, čím je zaplatit. Než sklídl, musel mít kam to dát. i ten nejjednodušší jen trochu pokročilejší pospolitý život je plný slepiččiny tragické zkušenosti. Tuto pohádku nemusel člověk "vymýšlet", prostě popisoval svoji anabázi, kterou musel podstoupit i kvůli těm nejjednodušším věcem. Mnohé dříve nemožné v dnešní civilizaci již sice "jde", ale vede k tomu dlouhý krkolomný řetězec překážek. Tyto, řekněme "napřímené" řetězce nejsou zdaleka to poslední a nejhorší. Vývoj směřuje obvykle k tomu, že se podmíněnosti uzavrou do kruhu. Potřeboval jsem kdysi dávno vízum na konferenci v cizí zemi. Na ambasádě oné země mi řekli, že pro vydání víza musím nejprve předložit přesné a adresné pozvání. i běžel jsem jak slepička za těmi, kteří mi takový glejt mohli vystavit. Organizátoři konference však nebyli ochotni zvát nikoho, kdo jim nepředloží předem vízum, a toto vízum po mně tedy žádali, aby mi potřebný papír napsali. To jsou, jak mi čtenáři jistě potvrdí, naprosto banální situace, které člověka mohou potkat kdykoliv a kdekoliv.

Tato nepohádková zákonitost má nespočet podob. Stephen Leacock píše v Literárních poklescích v povídce "Záporný pokrok" o člověku, který se chtěl naučit nějaký cizí jazyk. Jak si tuto povídku matně vybavuji, tak onen člověk shledal, že k tomu musí umět nejprve středověkou formu tohoto jazyka. Tu však nemůže zvládnout bez znalosti podoby

starověké, a tu je nemyslitelné si osvojit bez znalosti sanskrtu. i znalost tohoto prastarého jazyka nutně předpokládá další a další vědomosti... Cestou tohoto "záporného pokroku" lze dojít snadno ke shledání, že i zdánlivě zcela jednoduchý cíl je naprosto nedosažitelný a nerealizovatelný. Tato povídka tím zároveň ukazuje cestu, jak zabít spolehlivě již v zárodku jakýkoliv svůj nebo cizí nápad. Stačí jen vyjmenovat, co by taková věc znamenala, a není naprosto třeba nějak bičovat obrazovost. Když se zeptáte například člověka, který postavil dům, zda by se do toho pouštěl, kdyby věděl, co to obnáší, uslyšíte obvykle: „Ne". Je to všechno pochopitelné - čím složitější je svět a čím více a složitějšími vazbami je vše navzájem propojeno, tím složitější je s čímkoliv být sebezmeně pohnout. Má-li člověk v bytě jeden kus nábytku, může ho jednoduše stěhovat, kam chce. V obývací prostoru řádně zaplněné a zastavěné musí, chce-li něčím hnout, uvolnit dané věci místo odstraněním něčeho jiného, ale to vyžaduje předtím, aby se posunulo ono, což nejde bez přemístění tamtoho, atd. atd.

Je jistě zvláštní, že se na pozadí této pochmurné zákonitosti vůbec někdy něco může podařit. Pro odpověď je možno vzít na pomoc svatého Augustina, podle jehož optimistické koncepce světa nemá zlo, a tedy ani tyto překážky, svou vlastní inteligenci. Zlo je prostě pouze nedostatek dobra, stejně jako tma je pouze nedostatek světla. Lidově řečeno, v této životní zákonitosti slepiččiny zkušenosti proti nám nestojí žádný rafinovaný protivník, který by byl schopen vymýšlet a klást nám do cesty další a další úskoky a překážky. Proto se jednou nutně v tomto řetězci najde nějaký konec, tedy začátek, od kterého je možno začít problémem úspěšně řešit. Čistě pro úplnost dodejme, že jiné podání světa vidí naopak za těmito překážkami právě onu rafinovanou reži, která cíleně vymýšlí nové a nové překážky a úskoky. Toto pojetí je, jak známo, vlastní tzv. manichejství. České pohádky, s jejich dobráckým a primitivním čertem, se hlásí jednoznačně k Augustinovu pojetí a odmítají pochmurné manichejské. I v tom je založen hluboký filosofický a křesťanský podtext českých pohádek.

Na tomto místě výkladu se lidé ptávají – „Jak to je ve skutečnosti?“ Je za životními překážkami něco primitivního, na co vyzrajeme, nebo je za nimi na nejvyšší míru vychytralý nepřítel, který když je nějaká jeho finta odhalena, hbitě vymyslí další a lepší? Vážení přátelé, na tuto tak důležitou otázku není odpověď. Celkem zde však platí, že jaký model si člověk vybere, takový má a takový se na něm v jeho životě uplatňuje.

Učí-li moudrost vidět věci pozitivně, pak není na škodu zkusit se nakonec tak podívat i právě na tuto naši a slepiččinu všudypřítomnou zkušenost a zákonitost. Snad je v ní možno vidět nejen absurditu a tragiku, ale i prozřetelnostní brzdu a pojistku, bránící uskutečnění všech možných krátkodechých, okamžitých, pošetilých a bláznivých nápadů, jaké jen mohou lidem přijít na mysl. Jen myšlenka, která člověku stojí za to, aby pro ni překonával i neočekávané překážky je hodna toho, aby došla uskutečnění. Kdyby realizace našich nápadů byly jednoduché a snadné, pak si ani nechci domyslet, jak by svět vypadal! Je to tak nakonec patrně moudře zařízeno, takže to necháme tak, jak to je. Berme to tak, že se překážkami brousíme a zocelujeme. Přinejmenším je to spolehlivý prostředek proti nudě. To vám, milé děti, vzkazuje slepička s kohoutkem, který si teď již proto raději dává bedlivý pozor, aby se opět málem neudávil. Kdo ví, jak by to slepička zvládla příště a co by po ní kde chtěli.

Daniel Novotný:

Stejný a jiný

Ležel jsem na posteli a převaloval se. Snažil jsem se brzy usnout, abych mohl dobře vstát ráno do školy: ale přitom jsem stále myšlenkami narážel na jeden balvan: jinakost.

"Arne, ty nezapadáš." řekl jsem si. Už to jméno. Máma mi ho dala po nějakém literátovi nebo co: takové jméno skoro nikdo nemá.

Chovám netopýry: baví mě to. Ale nějak se mi nedaří najít nikoho, s kým bych si o tom mohl povídat. Ach jo. Zkusil jsem si upravit polštář,

aby se mi leželo lépe.

Chtěl bych hrát curling, ale nepodařilo se mi sestavit tým. Stejná písnička, nikoho to nezajímá.

Co bych nejradši po škole dělal? Kreslil mapy. Nejlépe nějaké, kde jsou fjordy, jako v severní Evropě. Ve třídě chtějí všichni být programátoři nebo ekonomové. Zívnujím. Konečně snad přichází spánek.

* * *

Probudil jsem se nečekaně v nemocniční posteli: ale takové nějaké divné. Vzduch tu měl zvláštní příchut' a skláněl se nade mnou lékař v bílém plášti.

"Ahoj, vítám tě na tvé domovské planetě. Nyní bys měl být už stabilizovaný. Dříve jsme měli instrukce připravovat nově příchozí na situaci postupně, ale ukázalo se, že náhlé uvedení subjektu do celé věci je efektivnější."

"He?" náhle jsem netušil, co se děje.

"Kdysi byly ve vesmíru strašlivé války mezi různými civilizacemi: civilizace se vzájemně nechápaly kvůli své jinakosti. Poté se představitelé všech hlavních kultur dohodli, že založí něco jako testovací laboratoř, aby bytosti našly společnou řeč. Tento neúspěšný projekt se nazýval planeta Země: bytosti z různých kultur se na nějakou dobu staly různými národy a odlišnými zájmovými skupinami. v oblasti byla rychlost omezena na rychlost světla, aby bytosti ze Země nekontaminovaly zbytek vesmíru. Bohužel: projekt nebyl úspěšný, války a hádky pokračovaly i na Zemi. Tak se nyní každá duše vrací do svého světa, do světa, kde žijí lidé stejní jako je ona. Už nebudeš limitován svojí jinakostí! Pojď, tady Arne tě uvede do nového světa."

Hubený kluk (sám jsem také hodně štíhlý) náhle vykoukl zpoza lékařova pláště:

"Ahoj, jak se jmenuješ?"

"Arne." hlesl jsem.

"Taky?" zeptal se, "no jo, nejpoužívanější jméno na planetě, to jsem si mohl myslet. Co bys chtěl dělat?"

"Chtěl jsem být kartografem!" zvolal jsem nadšeně.

"A kdo ne?" obrátil můj jmenovec oči v sloup, "to bys musel být

opravdu, ale opravdu hódně dobrý! a co teprve kdybys chtěl dělat třeba v oblasti Xomska, kde jsou fjordy: to je, panečku, úzký profil! Jak to tak vidím, tak z tebe nakonec bude nějaký ten programátor nebo ekonom: to nechce skoro nikdo dělat, tak tam není takový nával."

"Já ... já chovám netopýry!" pokusil jsem se ještě o něco.

"A kdo ne?" povzdechl si druhý (a asi ne poslední) Arne: "asi nejnudnější téma k hovoru které znám, protože to dělá opravdu každý."

"Mohl..." zkusil jsem ještě štěstí, "mohl bych jít do curlingového týmu?"

"To těžko, kluby praskají ve švech. Musel bys hodně, fakt hodně vyniknout, abys prošel konkursem."

Tady jsem prostě tuctový. Jeden z mnoha. Myslel jsem, že zapadnu, ale tak nějak mi to stírá identitu ...

Vtom začal jeden stroj vedle mé postele blikat.

"Pole duše nestabilní!" vyhrkl doktor. Začal jsem omdlávat a celá místnost se pohroužila do tmy

* * *

Probudil jsem se ráno ve své staré dobré posteli v normální České republice. Zřejmě experiment, že by sen?

Za chvíli přišla do pokoje máma: "Ahoj Arne! Vylez z pelechu, ať nepřiđeš pozdě do školy! Jo: málem bych zapoměla: moje nová kolegyně z práce má dceru a tu děsně zajímal ten tvůj chov netopýrů: že o tom ještě nikdy neslyšela!"

Jo, jo: ono to má i své výhody, být "jiný".

Eva Švecová

I kohout nás může poučit

Jezdíme na Blanensko na chalupu, Hned za plůtkem našeho dvorku je asi 5m široký, zatravnělý pás a za ním les. Překrásný, leč trochu udolaný kůrovcem. Sousedovic slepice v čele s krásně vybarveným kohoutem dávají dobrý pozor, a hned, jakmile zaregistrují náš příchod, postaví se za naše vrátka, a s trpělivým pokvokáváním čekají něco dobrého do zobáčku – oves, vločky, drobečky, melounovou miskou k dokonalému vyklování.

Jednou jsem se opravdu vylekala. Za brankou se ozval příšerný,

neidentifikovatelný řev. Vnučka popadla koště, zmizela za brankou, kde, jak potom vysvětlovala, rozehnal dva rvoucí se veliké hafany. Slepice se rozutekly, za brankou se rozhostilo mrtvo, ticho. Teprve po dlouhém vábení paní sousedky se z lesa vynořil kohout. Ozval se hned hlasitým křikem, ale co to? On nekokrhal, ale kdákal. Kdákal, asi tak, jako když slepice snese vejce a oznamuje to světu. Ztratil svou řeč. Navrátila se mu až druhý den ráno. Neztratil však galantnost a zodpovědnost za své slepičí hejno. V nejbližším křoví byla slepice, která si stále netroufala opustit úkryt. Kohout se vážným krokem odebral ke křoví, láskyplně slepici domluvil a ona ho v těsné blízkosti následovala až k prolézacímu otvoru, do svého domova. Ostatní slepice však byly hlouběji v lese, postupně a velmi pomalu se až do setmění vracely.

Vyprávěla jsem to se smíchem známému, jak kohout nakonec ve strachu zapomněl, že je pánem slepic a dokázal, že je pouze obyčejný kur domácí. Známý mne však přetrumfl. Pravidl, že naopak, kohout byl chytrý a poznal, že jde do tuhého, tak se urychleně snažil nevyčínat z davu a splynout s ním.

No řekněte, přátelé, nepřipomíná vám to něco? Ale s tou galantností, no, nevím . . .

Eva Švecová

POZOR - jako houba !

Houba nasáklá vodou se schopností přijímat i vydávat je výrazem možného pohybu, který se neustále všude vyskytuje, vědomě i nevědomě, viditelně i neviditelně. To je život, jehož kvalitu lze regulovat a udržet na určité výši, dokážeme-li ve své houbě (duši) podržet to nejčistší a nejdůležitější pro trvání tvaru a čistoty.

Je to podobenství o duši. Duše, coby útvar slabý, měnící své složky, stále chápající se nových a nových částic doléhajících na ni zvenčí, se snaží udržet si svou čistotu. Je však k tomu slabá. Proto duše obdržela z Božího slitování částičku Božství - jiskřičku Boží Lásky, ducha Božího. Ten, jako mocný pán i pomocník duše svítí jako maják Světlem Božství, aby se duše mohla něčeho zachytit, přidržet a nenasávala do sebe přivaly nevhodných částíček.

Často je nám připomínáno, abychom milovali Pána, drželi se Jeho příkázání, nauky nám prospěšné a Jeho Lásky, neboť nás podrží a posvítí nám v temnotě duše. Ochraňuje nás a udržuje ve stavu co nejlepším pro možné obrácení, růst v lásce a v pokání, které duše pociťuje, nechá-li se

osvěcovat.

Duch, neboli Boží jiskra, koná však jen to, co by si duše a její láska přála, nikdy nepoužívá násilí, neboť duše se musí vyvíjet dle své svobodné vůle, což tvoří její podstatu, kterou nelze měnit, aniž by se narušila její soudržnost, stabilita.

Teprve až pozná duše své nedostatky a poprosí upřímně a s důvěrou Pána, který jako milující Otec může ze své Lásky a Moudrosti pomoci. Vykročit musíme vždy nejdříve sami. Pán nám půjde více jak půl cesty naproti, tak, jak to přislíbil.

Velká Milost Boží nám darovala Svou jiskru, aby naše duše měly záchranné lano pro návrat do míst, odkud dříve vyšly. To je ta Boží Láska, která usilovala o naše Vykoupení a návrat do stavu blaženosti a blízkosti Lásky Nejvyšší, tvořící, udržující a naplňující své milosrdenství vůči nám, Svým dětem.

Z naší lásky k Pánu však vyplývá i láska k bližním, kteří jsou duchovně našimi bratry i sestrami. Všichni mají svá lana k návratu, ne všichni to však postřehli, neboť jejich duše jsou dosud silně okupovány a tříštěny vlivy zvenčí, Duch Boží však čeká trpělivě v jejich nitru na chvíli, kdy bude vyzván s touhou a důvěrou ke svému působení.

Existují velmi úzké hranice mezi dobrem a zlem, mezi skutky z čisté lásky a milosrdenství oproti skutkům ze ziskčnosti, kdy se skutek jeví navenek stejný, avšak jeho podstatou jsou rozdílné kvality. Biblické "dva budou pracovat na poli, jeden bude vzat." o tom svědčí.

Co se stane, necháme-li duši provanout nezdravými proudy našeho vlastního chtění, nebo nezdravými proudy zvenčí? Duše se bude zmítat zleva doprava a zprava doleva, nenajde sílu k pevnému, čistému postoji. Co se však stane, drží-li se svého Ducha a nechává se prosvěcovat Božstvím? Bůh nám může postupně předávat ze své otcovské náruče dary, určené Svým dětem.

V Bohu je nekonečná síla, láska, držme se jí!

Takto se kdysi vyznávala láska

Všelicos krásného dala příroda člověku do vínku. Jedním z nejkrásnějších a nejvzácnějších darů je však lidská řeč. Je nejprostším vodítkem mezi lidmi, mostem, přes který přechází srdce k srdci, plamenem, který sváří a stmeluje mysl pod jeden názor, myšlenkou, heslo a program. Je sice i pomocníkem lži, ale mnohem víc je tlumočnicí pravdy, hlasatelkou největších myšlenek, polnicí burcující za život a štěstí

člověka. Každá řeč má svou zvláštní stavbu, zvuk a melodii, každá z nich jiné kouzlo. Ale každému ta jeho nejdražší, nejvzácnější, nejhezčí. Řekni si sebekrásnější myšlenku v cizí řeči, není to ono, i když tomu rozumíš. Řekni si ji, jak ti pusa narostla, tou svou, mateřskou, za srdce tě chytne, nitrem pohne, krev rozproudí. Nic naplat, ve své řeči krása krásnější, něha něžnější, oheň živější, pravda pravdivější. Jenom kdybychom jí vzdali vždycky, co jí patří, slovem čistým, a upřímným, slušným, dobrým, neošizeným, jasně vysloveným, promluveným včas, z důvodů správných, k účelům potřebným a ušlechtilým.

Náhrdelníkem z perel je ovšem báseň, královna mluvené řeči. Ovšem tento typ řeči není každému dán do vínku, je to jen nemnoho šťastlivců a kdybych já tuto formu ovládal, složil bych na paní Velehrachovou ódu či sonet, v každém případě oslavné verše, jako Petrance na svoji Lauru či Góthe na svoji Ulriku von Lewezov aneb bych k ní hovořil jako rytíř des Grieux k Manon. Ale i próza má svůj hudební klíč a své kouzlo. a tak tedy jen těmito skromnějšími prostředky vyznávám, že paní Velehrachová je prostá, elegantní a důstojná při každé příležitosti. Mámivý přelud, na jehož vlnách by ses chtěl kolébat až do věčnosti. Je líbezná jak Libuše, když vítala Přemysla-traktoristu na prestol. Je něžná jak vánek, rozvinutá jako květ magnolie. Snese pohled, kterému se ani nebrání, protože ví, že je to nenápadný hold jejímu krásnému ženství. Sedí přede mnou jako vymodelovaná z krásna. Moje oči se doslova laskají tímto obrazem naproti mně a přece je pro mne na míle vzdálená. Vím to a není v mé moci, abych to změnil.

Vyznání od ctitele

Meditace o různosti

Jestliže jsme řekou, patří naše vody moři, jestliže jsme lidmi, patří náš život Pánu života. Čas pracuje pro Věčnost, bez vlastního přičinění se každým okamžikem všechno stvoření blíží svému Zdroji a sotva můžeme činit více než vycházet vstříc jeho nespočetným proměnám. Vždyť následovat dráhy času znamená pochopit jeho změny a nestálost všeho co žije a pochopit nestálost světa znamená dojít ke stálosti.

Avšak jen málokterí z nás odevzdávají Pánu života něco více než povinnou daň "svého" času a. ještě i tu v bolestech loučení, od všeho, co považujeme za kvalitu života, se odpoutáváme neradi a těžce. Přitom i toto naše trápení ukryvá tajemství nesmírné ceny. Není snad marná snaha sloužit pomíjivému světu a sobě, jen rozumem přetvořená a závojem nevědomosti zastřená naděje, že náš lidský život v podmínkách Země je nejkratší cestou k věčnosti? Ze všeho pozemského stvoření má člověk k Bohu nejbliže. Již tím, že jsme lidmi, máme za sebou veliký kus Cesty.

Ten, kdo by se jen třeba nepatrně, bolestí nebo láskou, přiblížil Velikému Tajemství, nepřestával by litovat každé vteřiny, každého sebemenšího zlomku času prožitého pro sebe a pro marnost a nedovedl by sobě ani světu odpustit službu čemukoliv jinému, co nevede přímo k Věčnosti. Zdál by se sám sobě bídňejším než ten, k němuž se přiblížila smrt a prosil by a plakal, dokud by nedošel odpuštění od samotného Pána času.

Každá nauka a každé náboženství by mu byly stejně drahé, pokud jen obsahují naději na rychlejší návrat Domů. Každý sebemenší náznak možnosti tohoto návratu vítá takový člověk jako dobrou zvěst a sám se často stává nositelem takových zpráv. Ví už, že je poutníkem a potkává sobě podobné, skrze jejichž naději Bůh zachovává ve světě zvěst o Cestě Domů.

Milosrdná Moudrost však poutníku dočasně zahaluje poznání, že on sám je nikým a ničím neopakovatelnou Cestou. Naopak se člověku zdá, že je třeba vykročit na vlastní Cestu a usilovně, někdy i dlouhé roky hledá duchovní harmonii a jednotu. Každou knihu, učitele, každé společenství, které ho oslovuje, vítá jako nový počátek svého putování, aniž by sám mohl spočítat všechny brány k dřívějším počátkům.

Jen v záblescích Světla zатуší, že jeho hledání vlastní Cesty je části plánu Věčnosti a on sám jen nepatrným dělníkem na velikém díle.

PROGRAM NA MĚSÍC DUBEN 2017

Úterý 17:30 až 19:00 Staňkova 18a

4.4. 11.4. 18.4. 25.4.

ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER

Středy od 17:00 Staňkova 18a (není-li uvedeno jinak)

5.4. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: SLUNEČNICE
(zdravotní cvičení a meditace)

12.4. *Ing. Zdeněk Bednář*: DETEKCE GEOPATOGENNÍCH ZÓN
A LÉČENÍ PŘÍRODNÍ ENERGIÍ

19.4 SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM

26.4. 18:00-20:00 Hotel Slavia, salónek Slavina, Brno Solniční 17
***Dr. Andrei Moreira* – SEBELÁSKA A JINÉ POTENCIÁLY
DUŠE**

Čtvrtek 6.4.

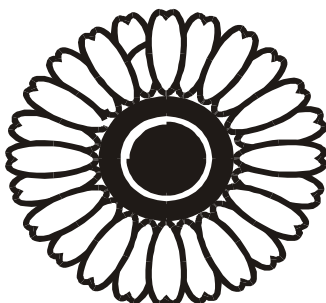
6.4. 18:00-20:00 Hotel Slavia, salónek Slavina, Brno Solniční 17
***Dr. Sergio Thisen* – MYSL – STAVITEL OSUDU A ŠTĚSTÍ**

Pátky od 17:00 Staňkova 18a

**7.4. *Stanislav Skřička*: VODA ZDRAVÁ, VODA ŽIVÁ,
aneb co mi vyprávěla vodní kapka**

21.4. UNITÁŘI PRO ZEMI – malá slavnost ke Dni Země

28.4. *Rev. J. Plotěná*: CO JE TVŮRČÍ NÁBOŽENSTVÍ
shromáždění k 95. výročí založení
Společnosti svobodného bratrství
- zamyšlení nad principy a cíli českého unitářství

PROGRAM NA MĚSÍC KVĚTEN 2017

Úterý 17:30 až 19:00 Staňkova 18a

2.5. 9.5. 16.5. 23.5. 30.5

ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER

Středy od 17:00 Staňkova 18a (není-li uvedeno jinak)

3.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: SLUNEČNICE

(zdravotní cvičení a meditace)

10.5. SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM

17. 5. *Ivo Koukol*: KONZUMNÍ VELKÝ RODINNÝ KLAN

z cyklu Jak ke zdraví

24.5. *RNDr. Milan Lustig*: ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ A AUTOGENNÍ TRÉNINK

31.5. *Božena Jančíková, Ivo Koukol*: JESENÍKY AUTEM I PĚŠKY
(fototypy na dovolenou)

Čtvrtek od 18:30 Staňkova 18a

11.5. *Josef Jackulak (setkání skupiny Allan Kardec)*:
EVOLUCE MYSLI

Pátky 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

5.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná a Ing. Mohsin Mortaba*: GITÁNDŽÁLÍ
Oběť písní – (shromáždění věnované duchovní poezii

Rabíndranátha Thákura

12.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná a Ing. Pavel Sedlák*: VESAK
odkaz buddhistické moudrosti

19.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: NEVIDITELNÁ SÍLA

V ČLOVĚKU? aneb Co můžeme ovlivnit ve svém životě

www.unitaria.cz/brno; unitaria.brno@seznam.cz

Obec unitářů v Brně vydává dvouměsíčník "Poutník" obsahující původní články členů a přátel Unitarie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

Pokud si přejete tento program nebo časopis "Poutník" dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083